

ønsker, at folketingsmedlemmer skal være en lavtlønsgruppe, som man ikke kan rekruttere rimeligt sammenlignet med andre grupper af befolkningen. Så det, der sker her, er efter min mening i store træk fornuftigt. Det eneste, der er uklogt, er, at det sker på én gang og ikke er sket løbende.

Må jeg så tilføje nogle enkelte kommentarer om de to hovedforslag, der ligger – dels forslaget om folketingsvederlaget, dels forslaget om vederlag til ministre. Jeg synes, man tager et meget fornuftigt skridt i relation til at tilpasse vederlag plus tillæg til de ændringer, der er sket – både trafikalt og i andre henseender – i den måde, folketingsmedlemmers hverdag udvikler sig på. Det er uholdbart, at vi hidtil har haft tre lønzoner, og det er uholdbart med det omkostningstillæg, som vi har haft, hvor der var inkluderet boligudgifter, mens nogle ikke havde boligudgifter. Derfor er den opdeling, der nu sker, overordentlig fornuftig, og den støtter vi helhjertet.

Jeg kunne måske godt have ønsket mig, at vi var kommet længere i diskussionen om det, man kunne kalde bruttoficeringen af omkostningstillægget. Det havde måske gjort det nemmere at forstå for den brede befolkning, men der er også problemer i det.

Lad mig så blot til sidst sige om vederlagene, at jeg hilser selvfølgelig med glæde, at man nu også indpasser de midlertidige medlemmer i den struktur, vi har. Det kan man diskutere, og det gjorde vi unægtelig i sin tid, da vi havde diskussionen om orlovsordningen, men jeg hilser med glæde, at det sker nu.

Hvad angår ministerlovsforslaget, har der jo været en lang, lang diskussion om specielt pensionsordningen for ministre. Jeg synes, det er et stort fremskridt, at vi nu får en aldersbestemt pension for ministre i stedet for den ordning, vi har haft hidtil, for det gør det til en langt rimeligere ordning. Jeg synes også, det er fornuftigt, at vi udskifter ventepenge med en eftervederlagsordning. Jeg ser mange gode grunde til, at ministre får en lang eftervederlagsperiode, for man har i høj grad sagt fra og sagt farvel til nogle erhvervs muligheder, og det er ikke sikkert, de kommer igen. Det er overordentlig rimeligt.

Jeg skal ikke sige så meget om lønningerne for ministre. De kan diskuteres, sådan som også folketingsmedlemmernes vederlag kan diskuteres, og der er ikke nogen klar logik, som man kan forfølge.

Vi støtter fra radikal side forslagene, men jeg er enig i det, hr. Melchior sagde på et tidligere tidspunkt. Dette er selvfølgelig et kompromis, hvor man har fundet en ordning, som det store flertal af Folketinget har kunnet enes om. Vi er parat til at gennemføre forslagene så hurtigt, som det nu kan lade sig gøre, og gerne inden Folketingets samling slutter, men vi må selvfølgelig tage det forbehold, at der kan opstå nogle uforudsete problemer under udvalgsarbejdet.

Jette Gottlieb (EL):

De forslag, vi her skal behandle, har mange elementer, og desværre kommer vi jo ikke til at behandle dem punkt for punkt, så den samlede stillingtagen – det kan jeg sige med det samme – er, at Enhedslisten kommer til at stemme imod, fordi slutresultatet er en meget væsentlig forøgelse af indkomsten for såvel ministre som folketingsmedlemmer.

Man forsvarer det med en livstidsbetragtning og siger, at man fjerner det af alle erkendt urimelige i f.eks. at have en ungdomspension for ministre og erstatter den med en alderspension. Men forsvaret holder ikke. En livstidsbetragtning holder simpelt hen ikke, medmindre man altså betragter opgaverne herinde som et livstidsprojekt med det formål at have det som levebrød.

Forslagene har en lang historie. I årevis har ministerbærende og ministerable partier holdt hinanden i skak, så ingen ændringer overhovedet kunne gennemføres. Først en Storebæltsbro kunne fyre op under kravet om ændringerne, men selvfølgelig kun, hvis man kobledede det hele sammen.

Men til de enkelte elementer: At vederlaget fremover reguleres løbende er fint; men det store hop, man er nødt til at lave, før man begynder at regulere, er uantageligt. I mine øjne er det sådan, at arbejdet bærer værdigheden i sig selv.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Jørgen Estrup i, at selve det at sidde og bedømme værdien af sin egen arbejdskraft ikke er nogen enkel ting. Jeg kan tydeligt se, at den slags kunne føre til lange diskussioner, og det er også den slags skruen uden ende-diskussioner, jeg hører i kølvandet på det her: Jamen vi vil ikke have mindre end dit eller dat, fordi det svækker vores værdighed. Vi vil ikke have mindre end dit eller dat, for så kunne man tro, at vi ikke var så meget værd. Sikke noget vrøvl!